

Pesten csötörtökön június 23^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

S z e r e l e m á l d o z a t j a.

„A' király vesztett!” — szólt a' banquier, 's nyugodtan nyult a' nagy határ-aranyért. Montalto gróf elhalaványult, és szemei haragosan szikráztak. „Minden, vagy semmi; veszedelem, vagy menedék!” — mormolá fogai közt, 's végső javát, az elvesztettet háromszor meghaladót, az utósó kártyára veté. A' banquier vont, — 's a' gróf veszte. — Mozdulatlan maradt egy perczig, hideg veriték járta-át testét; ábrázatja hófehér lön. — De majd egy könyörülő, majd szerencsétlenségét egykedvűleg vevő érzéssel kevélyen felállt, vonagló ajkát hideg mosolyra kényszeríté, kalapját mélyen fejére voná, és köpönyegébe burkózva — kirobant. — Már az éjfélfolyt, midőn a' gróf leverten ért lakhelyébe. — Reá aggodalommal váró leánya nyájason lebegett elébe. De a' gróf vadon fordult-el a' drága lénytől; mert dühöngő kebléből távoztak a' szelid érzések. — Mély szomorúságba merülve tért szobájába Laura, sokáig gondolkodott atyjának szokatlan viseletén, míg a' természet kívánván jogát, elszenderült a' kellemes szüz.

A' gróf két hosszú óráig járt fel 's alá nagy belharczban szobáján. Tizszer ragadt tollat, 's annyiszor elhajítá azt. „Nem Laurám! — szólt mély fájdalommal — atyád képtelen szóval azon sebet megnevezni, melyet kegyetlen keze rajtad vágand! De nincs menedék! — Ég! — hát legyen-meg!” — Megtölté pisztolját, magához vette, köpönyegbe burkózott, 's egy mellékajtón elhagyta palotáját.

Az éj rémületes, rettentő vala, mint lelke. A' setét egen vilámok világítottak; tompán morgott a' menydörgés 's a' dühös szélvész nőttön nőtt. Messze üzte a' grófot zavarodása. Nem látá, mi történik körül; nem érzé a' sűrűn zuhanó esőt; bekomorult szemét földre mereszté. — Megállá. Nápol falait már rég elhagyta, 's egy erdőszelelhez érkezett. „Legyen hát meg! — kiálta köpönyegét félre vetve. — Eljött időm!” — Pisztoljához nyult. — „Laura, drága leányom! — szólt gyenge hangon — szegény gyermekem! Elvetemedett

atyád mindentől megfosztott! — Nem, érdemetlen vagyok, hogy atyádnak nevezzél. Gyáva! mit késedelmezel még? — Fejének szegezé fegyverét; de egy borzasztó villám, dörgő morajtól kísérve, rettenté-meg őt, 's karja elzsibbadott. Legyőzte végre érzékenységet, 's új elszántsággal szögezé homlokának az öldöklő fegyvert. Már löni akart, midőn egy erős hatalomtól visszatartva érzé magát; a' pisztol más irányt vesz, 's levegőbe repül a' halálos ón. — Szégyen, fájdalom, 's kétségbeeséstől elfogódva, aléltan rogyott földre a' gróf.

Egy kocsizőrej csak hamar felébreszté aléltságából, 's midőn tűzharagos szemei felzáródtak, kocsiban látá magát, 's oldalán egy csalfa Judás-alakot. „Rosz hálával fizetek gondoskodásáért, Signor Ambrosio!” szólt a' kedvetlen gróf, midőn társában olasz ország leghíresebb hitelezőjét ismerné-meg.

„Csendesen édes gróf, nem számolok előbb arra, míg meg nem érdemleném.”

„Hova kényszeritsz engem? — szólt a' gróf nyugtalan, midőn a' kocsi Nápol kövezetén zörge-el. — Nem, ezen falak többé soha se lássanak engemet!”

„Mezei lakásomra; — felelt Ambrosio Pinelli — tiszteld-meg házatam jelenléteddel! Tudom, palotádban nélkülöznek; de egy követ lesz azonnal nyugtalan kedveseidnek lecsendesítője, 's fontos foglalatosságok kimaradásodnak mentői.”

Elérté a' gróf a' hitelezőnek ravasz nyájasságát, de hallgatva várta sorsát; csak hamar megállott kocsijok Ambrosio pompás lakánál. — A' számos tolongó inast a' hitelezőnek egy szem-intése szétoszlatá, 's ő maga sietett komoly vendégével szobájára. Itt maga mellé ülteté az alázatos grófot, 's kis átható szemeit a' lesütött képű grófon legelteté. Végre ez megszóllalt: „Signor, a' történet csudáson vezérlett minket öszve, és ön beláta lelkem setétjébe; azért nyíltan szóllhatok az urral. Miért tartotta ön egy szegénynek karját vissza; kit az életben csak szégyen 's veszedelem fenyeget?”

„Tudom mit vesztett-el a' gróf, de még helyrehozható! — felelt Pinelli. — Közelében valék tegnap a' grófnak, 's azóta vizsga szemmel kísérem.”

A' gróf bámultan mereszté reá szemeit. „Ön nem tudhat mindent; legnagyobb fényből szegénységre jutni, az még szenvedhető; de — Itt elakadt szava; a' vér arczába szökött, és szemei tüzzel forogtak.

„Mindent tudok! — szólt Ambrosio — mindent tudok; én tartám vissza karodat!”

„Ember! — kiálta-fel a' gróf — barátom, angyalom, oltalmazóm! De nem; képtelen vagyok a' hálára; 's gróf Montalto ajándékot — nem fogad-el!”

„Idegentől nem, — felelt Ambrosio — de fiadtól; add nekem nőül Laurádat, 's egész birtokom közös veled!“

A' gróf komoly tekintet után gúnymosolyra fakadt, megrázkodott, 's egy gondolattal átlátá fogságát. — Azért hánytak hát neki lest, és azért szabadíták-meg? 's talán önkényesen azért vezettetett az előtte tátongó örvény elejébe, hogy ezen rettenetes férjfinak áldozza-fel — életét — Lauráját? Egy felől szegény, börtön; más felől gazdagság 's fény intettek feléje. „Laura menyasszony!“ — szólt szomorún a' gróf.

„Laura leány is — felelt Ambrosio. — De ne előzzünk; gondold-meg — 's a' választást hagyj leányodnak!“ —

Legyen úgy! — szólt határozottan a' gróf — gyermekem hatalmába ajánlom sorsomat!“ — Távozott, 's Ambrosio kocsiján nem sokára palotájába érkezett.

Legfelségesebb reggel váltá a' veszélyes éjt. A' lanya esőn feléledt virágok gazdagabban illatoztak; a' nap vidámon sugárzott a' kék égboltozaton. — Hüvös berekben gőzölgő theaasztalnál ült a' szép Laura; oldalán bátyja 's leendő férje — Camillo. — A' természet maga egyesíteni látszatott e' két lelket; egy napon 's egy órában pillanták-meg a' napvilágot. — Laura az öreg Montalto leánya, 's anyjáról egy a' leggazdagabb örökösné; — Camillo az ifjabb testvér fija, szegényebb — 's kora árva — Laurával együtt nevelteték, 's a' legszorosb vonzódás kapcsolá öszve a' két fiatal szívet. Laura anyja örült a' két rokon lelken, 's hamar beköszöntő végoráján véghagyásul áldást adott a' két szerelmesre. — A' gróf is áldá nője emlékét; a' két rokonnak egybekelését csak gyenge koruk halasztá. — Azonban a' gróf mély fájdalomában nője halálán a' szenvedélyekben keresé nyugalmat, 's játéknak adta magát. Gyermekének szeretete csak boszontá őt; — csak a' zöld játékasztalnál találta eleményét, 's így közelgett azon veszedelemhez, melyből történet szabadítá-meg.

Laura nyugtalan volt atyjának olly hosszú elmaradásán, 's nyugtalanságát hasztalan igyekezék Camillója szétoszlatni. — Ekkor terme a' gróf a' két enyelgő közt. Laura ölelésére szökött, 's a' gróf hódolván a' természet hatalmas szavának, nyájasságba olvadt bánattal ragadá-meg két kedves kezét, 's így szólt Laurájához. „Gyermekem! tisztelettel halmozod atyádat, ki szegénytől leveretve tér hozzád 's érdemetlen szeretetedre!“ — Laura lábához omlott; csókkal, könyekkel fedte kezét: atyjának, jótevőjének nevezé. De Montalto folytatá nehéz beharcz-szülte vállomásait. „Bűnös atyád, mint önvádoló áll előtted. A' játék veszélyes szenvedélye magával ragadott, — mindenemet elvesztettem! — Jóságaim — még ezen palota is hitelezői-

mé! boldogult anyád jószágainak gondviselője voltam, azokat tőled elraboltam, eltékoztam.“

Camillo hijába ajánlá Montaltónak egész jószágát; hijába festé elébe boldogságukat az egyszerű mezei lakban Laura karjai közt; hijába monda-le minden fényüzésről; hijába emlegeté a' festészetben nagy művészségét.

„Nem — folytatá a' gróf — boldogság csak az ártatlanság számára virágzik; az enyim már kiszáradt; nem tudok még mindent.“ Borzadás futá-át minden tagjait. „Én a' — király — pénzét is megloptam!“

Laura sirt; Camillo elrejté komor alakát, 's a' gróf kétségbeeséstől elgyengülten könyes szemekkel nézé szenvedélyének harczoló áldozatait.

Camillo előszer tért magához. „„És nincs menedék? — szólla a' grófhhoz — melly elmellőzhetné a' szégyent, — Laura szerencsétlenségét, 's az elhiresült Montalto nevének gyalázatját?““

Montalto kis csend után így szólla. „Az egyedüli menedék lesújtja szivedet — Camillo, 's Laura! — Ambrosio Pinelli ajálkozott kimentőül, — de jutalmául — Laura kezét kívánja!“

Camillo fájdalmasan rázkodott-meg. — Lefesthetlen harc haborga lelkében. — Majd elhatározottan az íróasztalból egy lapot ragada elő; remegő kezekkel néhány sorokat irt reá, — 's Laura asztalára helyezé! — Azután alélt Laurájához lépe; a' fájdalom elfojtá szavát; mindent feláldozni tudván a' tiszta szeretet édes elhatározásával, a' kedvesnek homlokára nyomta bucsú-csókját, 's a' bámuló atyának karjába helyezvén azt, töredezett következő szókkal rohant-el: „„Most lefizettem hálámat! Isten veletek!““

Szomorú gondolatokba merülve ült Laura — Pinelli nője, palotája erkelyén. Bágyadt szemei kinéztek a' messze kékelő hegyekre. — Körülötte élő angyalként forgott gyermeke — a' nyolcz évű Camilla. — „Nézd, édes mama — szólt a' kis lélek — milly szép kocsi jó ott! Abban nagy ur lehet, 's talán hozzánk siet!“

Laura felemelte gyermekét, némán szívéhez szorítá a' kis csalogót, midőn szolgálja egy idegennek megérkeztét jelenté. „Férjemnek hon nemlétekor senkit sem fogadhatok-el — felelt a' szolgának. — Jelentsd tiszteletemet az idegennél, 's hogy néhány nap után — férjemmel szállhat.“

Az eltávozó szolga hamar visszatért. „„Az idegen nem távozik; rokonnak mondja magát, és Signora! veled ohajt beszélni!““

Laura, kénytelen is, kedvező jelt ada szolgájának, 's alig nyerehte néhány perczet az eszméletre, midőn Camillo Montalto gróf

előtte termett. — Halaványon, bámulva maradt Laura ülve az egykori kedvesnek láttánál, kit az idő — már természetes férjfivá érlelt-meg. — A' gróf is zavarodtan állt a' halvány kedves előtt, 's majd az anyjához menekvő Camillán, majd Laurán nyugodtak-meg pillanatjai.

„Nem is üdvözli Laura egykori játéktársát?“ — szólt a' gróf.

„Üdvözöllek“ — remegé Laurának ajka, 's reszkető kezét a' grófnak nyújtá.

A' kis Camilla aggodalommal majd a' grófra, majd édes anyjára tekintett, 's végre így szóllamlék-meg. „Mit csináltál te édes anyámnak? ő sir — 's akkor Camillának is kell sirni!“

Camillo lehajolt, 's lecsókolá a' kis angyal könnyeit. — „„Camilla? — kérdezé fájdalmas örömmel — Camilla — Laura gyermekének neve?““

Laura megszóllalt; Camillo várta az egykori drága, kedves Te megszóllítást: de hideg szőnyeget vont az közöttük, 's Camillo fájdalmasan utánozá őt. — „„Mint hasonlít e' kedves gyermek édes anyjához! Ön atyja bizonyosan nagy örömét lelheté benne!““ — szólt Camillo merőn a' kis kedvesre tekintve.

„Életét 's végóráját ez édesíté-meg“ — felelt Laura.

„„És ön is, tisztelt Laura, boldog?““ — kérde szeliden a' gróf.

Laura Camillóra tekintetében szíve minden érzéseit nyilvánítani akará; majd Camilláját szorítá szívéhez, és félig elfojtottan így szóla: „Az vagyok Camillo!“

„„Akkor nyugodt vagyok! — felelt a' gróf — akkor meghallgatvák szívfohászaim, és áldozatom gazdagon jutalmaz. — Igen Laura, a' nehéz kötelesség végbevitelének öntudásában édes vigasztalás rejtezik! Az tart-fel minket, 's az édes anyaörömek a' föld legszebb boldogsága. — Számos év ótai elmaradásom után előszer lépek ön elébe; szívemnek egykori érzései változatlanok maradtak, 's őszinte megvallhatom — hogy tiszták. — Szeretem önt mint ifjúságom anyját, tisztelem önt mint a' legjobb lényt, és szívembe zárva hordozom képével ön emlékezetét. Minden tárgyban, minden gondolatban az lebegett előmbe, 's a' setét éjeket is az csendesíté-le — ha álmatlanok 's nyugtalanok voltak. De ne ijedjen-meg ön vallomásomon. — Az ifiúnak szenvedély-tüze tisztelő — 's nyugodt parázsszá változott. Laura! érzésem tiszta, kiolthatlan, mert az őszinte vallomástól nem ijedek vissza! — A' földön nem találtam, önhez hasonló nőt — 's messze utról ismét boldogságom forrásához térek. — Nem kérde, él-e még ön szívében emlékezetem? A' bágyadt arczok vonásai — felelnek.“

Laura most kebeléből egy gondosan óvott lapot vett-ki, 's félig elhomályosult rajzónnal irt e' szavakat olvasá-el: „Lemondok rólad

Laura! szabadítsd-meg atyádat; Isten veled! lemondok rólad — hogy megérdemelvelek.“ Ekkor nagy lelkesedéssel Camillóra vetvén szemeit így szólt. „Az a' férjfiú, ki ezeket írta, ezek által nemcsak lelkűségének emlékét örökre feljegyzé szivemben! — Nem győztem-le soha az első szerelmi érzést, melyet atyám velem megosztta; utósó szava is Camillo volt; ismeretes az már rég körömben, mint férjfiú erénynek példája. — Nézd édes gyermekem — szólt Camillához fordulva — ez Camillo bátyád, kiről neked olly sokszor beszéltem!“

„Te Camillo vagy?“ — kiálta-fel a' kis lény, Camillóhoz fordulván, 's kis karjaival azt átölelvén; midőn ez megilletődve őt felemelte. — „O akkor üdvözöllek! édes anyám igen szeret téged, 's Camilla is. Most jó, engedelkeny fogok lenni, hogy te is szeress engemet, és mindig nálunk maradj!“

Montalto a' kis drága teherrel Laura lábaihoz omlott; Camilla őket átkarolta, és egy boldog percz ünneplé-meg a' viszonzlást.

(Végzete következik.)

P E S T I V I Z S G Á L Ó.

Gyászhir. Junius 17-kén epe görcsben halt-meg életének 55-dik évében tek. Gáspárdy Josefa asszonyság, néhai Agg-Teleki Bujanovics Lukács táblabíró és kir. táblai ügyvéd urnak özvegye. Hült tetemei 18-kán vitettek a' váci ut melléki temetőbe. Gyászolják halálát első férjétől nemzett gyermekei: tek. Koppy József ur, a' n. m. m. kir. udv. kamaránál! feltevő, István, Antal ugyan azon fő kormányzékknél bejáró, és Maria hajadon leánya; nem különben mostoha gyermekei: tek. Agg-Teleki Bujanovics Sándor ur, tek. ns Arad megye főjegyzője 's táblabírája — és Pál tek. ns Zala megye aljegyzője.

I N N E P L É S.

A' Chalidsch-megnyitás Kahirában. *(Végzet.)*

Hagyjuk most a' népet öröm mámorában, 's vessünk egy tekintetet az ugy nevezett előkelő világra. Előttem egy csinosan kifestett hajócska áll, veres függönyökkel, kék selyem divánnal; egy a' jobb szegletben ülő férfi melljén a' három csillag valamelly pasára mutat. Néhány tiszt, egy vagy két csillaggal diszesítve, mellette ül; ezek ezredesek és tábornagyok. Éppen kávét hoz egy fekete rabszolga, mi alatt más hasonlók pipákat nyujtanak, mellyeknek csatoráin a' gyémántok versenyt ragyognak a' nappal. Huszon négy evező, katona ruhába öltözve, a' hajónak szárnyat látszik adni. A' hajó elején fuvola, örömkialálás és tapsolás zendül-meg; de a' pasa mindegyre komor, 's a' vastag dohánygőzök közepette is észre venni, hogy agyát nehéz gondsúly nyomasztja — „'s a' balga jámbor nép ezen embert irigylő fényéért, őt boldognak hiszi!! Hagyom őt Isten hírével ellebegni, 's a' legközelebbi tárgyra fordítom figyelmemet. Fületem egy nyelvtörő „bon giorno“ üti-meg, és szemem egy hajóban fekete turbánokra 's barna kaftánokra esik. Ezek Koptok! alkalmasint írások vagy pénzváltók; mind vidámon vannak, jól hozzá látnak a' páliókához, szemeik

szikráznak, pufók orcájok veres mint a' skarlát. Egyike közülök, ki engem ismert, megkínál palackjával, a' többi orrát fintorgatja. Az átkozott Európaiak — alkalmasint ezt gondolák magukban — egész Egyiptust előzönlök, a' mi ősi tulajdonukat; már sok jó hivatalt kaptak-el orrunk elől; 's mi lesz belőlünk, ha egyszer az általok felállított iskolák gyümölcsözni fognak! 's az azokban kiképzendő Arabok és Törökök rajtunk tudományukkal kifognak? Ha én pasa volnék, minl kiűzném az Európaiakat ezen országból! monda egy Kopti suttogva a' mellette ülő Göröghez. „„Én — felel a' Görög — esküszöm, hogy valamennyit felakasztatnám!““

Kormányosom oldalast irányozza csónakomat. Itt egy harem-re bukkanunk, 's valamennyi fejek visszavonulnak a' rostély-ablakról; a' kajüt bezáratik, a' függönyök lebecsáttatnak, 's a' hajó járdaló tömlőcsezé lesz. Mennyire kivethetem, valamennyi asszony le volt ugyan fátyalozva; de még így sem akartak egy Abu Burnitától (kalapviselő, vagy is Francia) megpillantani: azonban látható kíváncsisággal kandikáltak még felénk olyankor, midőn figyelmünket máshova gondolák irányozva lenni. Városban így tesznek az asszonyok. A' férj megtiltja, hogy felesége magát valamely férjtől látni engedje; férjfiakra azonban néznie, valahányszor neki tetszik, szabad. Mit gondol a' férj felesége obajtásaival, és vágyaival? elég, hogy ez az övé 's kizárólag övé, mint ökre vagy szamara. Mig ezen szerencsétlen teremtmények felett melázó gondolatokba merülnek, egyszerre a' láрма és tolongás kettőzve lön. Valamennyin fel felé eveztek, 's a' csónakok egész Chalidsch-ig több mint óranegyednyi hosszú hajóhidat ábrázoltak. Valljon mit jelent ez a' tolongás Ó Kahira felé? gondolám magamban. — midőn egyik szomszéd csónakbelitől megtudám, hogy mindjárt ejffel lesz, 's ezen órában a' Chalidsch hidján nagy tüzijáték fog meggyújtatni. Én is akartam közeledni, de már lehetetlen volt. Egy pár rakéta látásával meg kellett elégednem; de a' hid közelében csudadolgok történhetek; mert koronként egy-egy iszonyatos „ma cha Allah“ (mily nagy az Isten akarátja) kiabálás hatott felém.

Tüzijáték leégtével a' szorosan egymásra halmozott csónakok oszolni kezdenek: némelyek eltávoznak, mások vitorláikat göngyölgetik össze; hangászat és ének elhangzanak, a' tapsoló kezek fáradtan ölben nyugszanak, a' kajütök bezáratnak, 's az alvást lehetségessé tevő szunyog-süvegek felhuzatnak az arczra. Így gyűjt a' jövő napra erőt kiki magának. Engem is halk álomba szenderített a' Nilus csobicskolása, úgy hogy a' mik egész napköltéig történtek, azoknak leírásával nem szolgálhatok.

Alig hogy a' nap a' Mokam hegység alól felbukkant Kahira városa ellenében, már a' fellegvár ágyúi fölrezzentének álmainkból. Most minden ember kísiet a' városból olly sebesen, mintha a' pestis nyomon üzné őket. Büszke paprikák ágaskodnak; arany és drága kövek ragyognak a' bárson nyergeken, 's elhomályosítják az udvar equipage-jait, melyeknek rozsdás kocsijaik és lószerszámaik olyanok, mintha V. Károlytól származnának. Legfursábbak voltak azon kocsik, melyekben asszonyok ültek, 's a' kocsik mellett lovagló eunuchok, és a' szamarakon ülő rabszolgák. Kinek nincsen illy tyúkketrecze, az valamely gyors tevére kúporodik, vagy egy türekeny öszvérré, vagy az itt futáshoz szoktatott szamárara veti magát. Ki ezekkel sem bir, előveszi sárga vagy veres papucsait, vagy éppen mezitláb indul ki. Senki sem marad otthon, ha a' Chalidsch kinyitattik; mindenki hid felé siet Ó Kahira kapujához, hol Chabib Effendi feladására a' töltés, mely a' vizet a' városba tolni meg nem engedi, ki fog nyitattai.

Közönségesen t. i. ezen innep előtt már néhány nappal korábban éri-el a' Nilus a' megkívántató magosságot; de hogy ez az innep előtt a' városba be ne rontson, valamely töltést vagy is falat huznak elébe. Ezen töltés megett valamely asszonyalak állittatik-fel földből, mely Nilus menyasszonyának nevezetik, 's melyet a' Nilus, midőn beront, természetesen eldönt. Elhagytam én is csónakomat. Alig voltam fenn, midőn Chabib Effendit sok előkelőtől kísérve egy ezred katonasággal a' fellegvárból lenyargalni látám. Nem sokára dobrobaj, 's kevéssel ezután sipolás hallatszott. Chabib Effendi darab ideig csinos sátorában mulatkozott, mely a' töltés fölött valamely homok-dombra vala fölállítva. Chabib Effendi végre megjelent sátora nyílásában. Az öreg ur egy év alatt mód

nélkül megöszült; egyetlen egy reményteljes fiát az idén veszté-el, ki Parisban szerencsével mivelvén-ki magát, mindjárt visszajötté után az országos tanács elnökének neveztetett-ki. Az öreg ur reszkető kezekkel pénzt vet-ki a' nép közé, melly dühösen neki esik. Bizonyos adott jelre azután a' katonák elsütik fegyvereiket, 's ez a' jeladás a' töltésnek elszakasztására, mellynek hirtelen eltűnését ezer meg ezer kezek eszközlík-ki. Most ismét tűzijáték következik, de mellyből, fényes napvilág levén, füstnél egyebet nem láthatni; ezt ismét ágyúdörgés, katonai hangászat, népnek örömkibálása követé mérték és czel nélkül.

Alig ölelé halálra menyasszonyát a' Nilus, midőn számos csónak követi őt, mi alatt számos nép dalolva és muzsikálva megy előtte; sőt némellyek, azon hiedelemtől kecsegtetve, hogy ez által egész évi betegségtől lesznek mentek, térdig gázolnak benne. Így hatolják át a' várost vidámon és örvendezve. Mint-hogy közönségesen ezen innep alkalmával az Europaiak minden évben kellemetlenségeket kénytelenek tapasztalni, 's nevezetesen a' mult évben több Francia csaknem lekövezteték az ablakokról: tehát nem igen volt kedvünk a' Nilus után futni, hanem lassanként a' város felé lovagoltunk. Noha felette lassan jártunk, még is fél órával korábban értünk a' Franciaak szállására a' lassan ki-gyózdó víz előtt. A' víz nem sokára a' városnak minden részeiben eláradt; csak a' nagy Esbekieh-piacz, melly eddigelé majd pusztá sivatag, majd nevető virány, majd gyönyörű tóhoz hasonlított, maradt víz nélkül; mert, mint hallani, ezután és szüntelen nyilvános mulató kertté fog alakittatni. Virágozzék-fel minél hamarabb! 's vidítsa azokat, kik utánam Kahirát lakandják!

Hasonszórejtvény.

Két betűm van csak, de sokat jelenthetek.
Élet forrása 's veszté is lehetek,
Midőn bár mi okból ketté szakíttatom;
Különbén éltető nedvedet forgatom
Láthatsz bennem vizet, birhatom hajódat,
Gyakran száraz vagyok, s táplálom barmodat.
Nemes és nemtelen éreznek ágya vagyok,
Bennem dűlni számos kincs keresőt hagyok.

c s. g.

Előbbi rejtvény: 1) A' kalamárisból, perek által. — 2) A' májas kolbász végeibe tűzött fácskát. — 3) Az asszonyi könyesepp. — 4) Februárban; mert legkevesebb napja van.

*Kérelem. Végére járván a' folyó fél esztendő, tisztelettel kérettet-nek e' folyóiratnak minden rendű pártfogói, hogy annak jövő félesztendei folyamatjára az előfizetést még e' hónapban akár a' cs. kir. postahivatalo-
kon, akár Pesten a' kiadó hivatalban megtenni méltóztassanak.*

J e g y z e t. Mai számunkkal küldjük Attila képét, melly tulajdonképpen jövő számunkhoz tartozik ugyan, de ez által csak e' fél évi utósó számainkhoz csatlandó mellékvények egyre halmozását ohajtjuk kerülni.

Ujabb kérelem. Budapesti tiszt. olvasóink e' lapok szétvivője által megrendelhetik ugyan szóval is folyóira-tunkat, de tisztelettel kérjük, hogy az előfizetési pénzt ne ő neki, hanem azon emberünknek méltóztassanak adni, ki a' nyugtatványt elhozandja. Egyébiránt legszívesebben vesz-szük, ha a' pénz egyenesen e' lapok kiadó hivatalába küldetik.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner János, lyi, uri utsza 612.

